

fredshed med den nye Dragt, hvori Finansloven fremtræder. Naar Finansloven blev betegnet som en velhavende Finanslov, skulde dermed være udtrykt, at den tillod sig en vis Flothed, som kun Velhavere kunde overkomme. Men det var kun ensidigt begrundet, nærmest med en Henviisning til Bevillinger paa tilsammen godt 70 000 Kr.: til Rejseunderstøttelser til Kongresser, der skulde afholdes af danske Parlamentarikere i Helsingfors og Washington, til Kvindernes Kongres i Washington, til kirkeligt Verdensmøde i Stockholm og til Skolemøde i Helsingfors. Naar man kunde tænke sig at understøtte slikt, var man Velhaver. Dette synes jeg er en forkert Begrundelse. Den Finanslov, vi har liggende for os, er ikke nogen velhavende Finanslov. Man kan vel betegne den som en jævnt velstillet Finanslov, med en ganske god solid Familie i Ryggen, men dog med vel stor Gæld, som en Mand, der ikke kan tillade sig alt, men maa leve ret nøjsomt og sparsommeligt for at svare enhver sit, og som maaske har for mange Interesser. Nu er det efter min Mening bedre at have for mange Interesser end ingen at have, men ogsaa her er der Grænser; det koster i alt Fald Penge at have saa vidtgaaende Interesser, og jeg tror, at en noget stærkere Samling om de nærliggende Opgaver maaske kunde siges at være ønskelig.

Det Finanslovsforslag, vi behandler, viser Balance, og det tror jeg er noget, der modtages med Tilfredshed af hele vort Folk. Men det er ganske vist en knapt tilmaalt Balance; og den Stilling, som Partierne Venstre og det konservative Folkeparti synes at ville indtage overfor Finansloven, gør jo ikke Balancen stærkere. Derfor er der Grund til at beklage, at man synes at ville indtage en saadan Stilling, da vi alle, som jeg siger, er og maa være interesserede i, at der er Balance i Statshusholdningen. Hvis ikke de Beparelser, der er foreslaaet paa de militære Budgetter og vedtaget af det andet høje Ting, skulde blive delvis eller helt til Virkelighed, vil Balancen ikke være synderlig stærk, selv om den alligevel vilde være til Stede. Og man kan ikke være blind for, at helt solid er den ikke, da Afdragene paa Statsgælden ikke bliver mindre i de Aar, der kommer. I Løbet af de nærmeste 3 Aar forfalder der henimod halvtredie Hundrede Millioner Kroner til Betaling. Jeg tænker ikke paa den Vækst af Afdragene, der vil blive Følgen heraf; hvis man ekstraordinært vil afbetale saa stort et Beløb i saa kort en Tid — det vil jeg nemlig ikke anse for

rimeligt, og ikke anse det for muligt. Men hvad enten den højtærede Finansminister faar disse Laan helt eller delvis forlænget, tager noget af dem ekstraordinært og ombytter noget til faste amortisable Laan, skal der i hvert Fald i Fremtiden bruges større Beløb til Afdrag paa Statsgælden, end der ordinært bruges — jeg ser her bort fra det ekstraordinære Afdrag paa Gælden til Nationalbanken, hvortil der jo er skaffet særlig Indtægt til Veje. Jeg tror ikke, det vil være muligt i synderlig Grad at gaa til ekstraordinære Afdrag paa den Statsgæld, der forfalder i de kommende Aar. Dels synes jeg ikke, at det ser ud til, at Fremtiden vil blive særlig lys for vort Erhvervsliv, navnlig ikke, hvis den Konfliktssituation, vi nu er inde i, skal blive langvarig og faa Udløbere og fortsættes ad Aare, et Forhold, som man bør sætte al Kraft ind paa at hindre, og et Forhold, som, saa vidt vi nu er kommet, synes mig at opfordre ikke blot Regeringen, men alle, der har med Landets Styrelse at gøre, Rigsdagen og Administrationen, til at samle deres Opmærksomhed paa at finde andre Former for Samarbejde mellem dem, der betaler for Arbejdet, og dem, der yder det og faar Løn derfor, end de i Øjeblikket gældende. Men dertil kommer, at jeg heller ikke tror, det er særlig ønskeligt at faa Statsgælden bragt ekstraordinært ned ved store ekstraordinære Skatter og derved svække Erhvervslivet og forstyrre den Ro, der er begyndt at blive i vort økonomiske Liv. Jeg har den personlige Opfattelse, at i et parlamentarisk styret Land bør Statsgælden altid være nogenlunde saa stor, som den kan taale at være; den er altid saa stor, og hvis den ikke var det, vilde den meget hurtigt blive det. Derfor vilde det ganske sikkert kun være at tilvejebringe en Bølgedal for at skabe Plads for en kommende Bølgetop, hvis man gik til ekstra store Afdrag.

Den Finanslov, vi behandler, er Udtryk for en vaagen Sans for offentlig Økonomi. De konservative Partier, Partiet Venstre og det konservative Folkeparti ynder at tage Patent paa Sansen for offentlig Økonomi, medens man vil tillægge de andre Partier, særlig det nuværende Regeringsparti, en vis Tilbøjelighed til Flothed i den offentlige Økonomi. Det foreliggende Finanslovsforslag bærer ikke Vidnesbyrd om, at denne Betragtning er rigtig, og den højtærede Finansministers hele Stilling til den offentlige Økonomi, hans Taler, Cirkulærer og Administration bærer ej heller Vidnesbyrd derom, tværtimod. Jeg tror, man kan sige, at Sansen for offentlig Økonomi